

ISLAM ONTSLUIERD

ERGUN MEHMET CANER / EMIR FETHI CANER

ISLAM

ONTSLUIERD

ISLAM ONTSLUIERD

Originally published in the U.S.A.
under the title Unveiling Islam

Copyright © 2002 by Ergun Mehmet Caner and Emir Fethi Caner
Oorspronkelijke uitgever: Kregel Publications, a division of Kregel, Inc.,
a Michigan corporation

Copyright © 2005 Nederlandse uitgave: Gideon
Auteurs: Ergun Mehmet Caner en Emir Fethi Caner

Vertaling: drs. E. J. van der Wal
Omslagontwerp: David Sörensen
Druk: De Boekentuin, Zwolle
Jaar van uitgave: december 2005
2e druk: juni 2006

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN-10 90-6067-987-3
ISBN-13 978-90-6067-987-6
NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print,
photoprint, microfilm or any other means without
written permission of the publisher.

Voor
Maria Eleonora Lindberg
OPENBARING 14:13

Spelling van Arabische woorden

Hoe moet je begrippen uit vreemde talen weergeven in het Nederlands? In toenemende mate volgen de Nederlandse media de Engelse schrijfwijze van bijvoorbeeld Arabische woorden. Dat hebben wij in dit boek ook gedaan, maar niet helemaal. Voor min of meer vertrouwde woorden, zoals Mohammed, Koran, moslim, soenniet en soera, hebben wij de schrijfwijze aangehouden die in ons land al vele jaren in gebruik is.

De indeling in soera's en ayats

De Koran is ingedeeld in hoofdstukken en verzen, respectievelijk soera's en ayats genoemd. In de Nederlandse vertalingen daarvan loopt de nummering van de verzen (ayats) niet altijd gelijk, maar meestal is er slechts één cijfer verschil. Het vers kan in de ene vertaling een cijfer hoger of lager uitkomen dan in de andere.

De uitgevers

INHOUD

- Inleiding: Een man van graniet 9
- Dankwoord 19
- Woord vooraf: huiveringwekkende woorden in een angstaanjagende wereld 21
1. Zekerheid, politiek en jihad 29
 2. Mohammed, de militante boodschapper 40
 3. Het verhaal van de islam: een spoor van bloed 72
 4. De Koran, 'de Moeder van alle boeken' 92
 5. Soenna en Hadith: de andere boeken 107
 6. Allah: namen vol verschrikking, namen vol luister 117
 7. De basis: de vijf pijlers 138
 8. Vrouwen: liefde, huwelijk en bezit 152
 9. Verlossing: mathematische rechtvaardigheid 164
 10. Heilige dagen: de kalender van de islamitische gemeenschap 176
 11. Islamitische richtingen en groeperingen 186
 12. De illusie van godsdienstvrijheid: terrorisme van binnenuit 200
 13. Het bloedvergieten van de jihad 211
 14. Een botsing van culturen: het christendom door de ogen van de doorsnee moslim 233
 15. Jezus volgens de Koran 248
 16. In de huid van de moslim 261

Bijlage A – Index van de Koran op onderwerp
gerangschikt 277

Bijlage B – Vrije wil, fatalisme en de Koran 285

Bijlage C – Christendom en islam: een vergelijking 287

Bijlage D – Arabisch-islamitische woordenlijst 293

INLEIDING

EEN MAN VAN GRANIET

Hij leek uit graniet gehouwen. Met zijn brede schouders en gespierde benen sloop hij als een tijger over het voetbalveld. Behendig speelden hij en zijn teamgenoten samen op dat ruige veldje in Galion, Ohio. Dan keek hij om en gaf ons een knipoog. Met zijn vijfenveertig jaar rende, speelde en schopte hij alsof hij half zo jong was. Zijn gitzwarte haar stak af bij zijn gebronsde, olijfkleurige huid. Deze gladgeschoren man, die altijd een glimlach had voor zijn drie jongens langs de zijlijn, was meer dan onze favoriete voetballer. Hij was onze vader. Hij was onze held.

Vaak schopten we urenlang de bal heen en weer en vader tracteerde ons dan op verhalen over wedstrijden uit het verleden, wedstrijden in Turkije, Duitsland en andere landen. Met zijn zware accent zong hij luidkeels en geestdriftig Turkse liederen, terwijl wij de woorden verhaspelden die hij ons leerde.

Maar van alle herinneringen aan onze vader staat deze ene dag Ergun Caner het helderst voor de geest: de gele auto van onze vader, doortrokken van sigarettenrook – Pall Mall en Chesterfield. Die neus die elegant van zijn hoofd afstond, die sterke, ruwe handen die zijn blikje frisdrank helemaal omsloten, die lach, de rit terug naar ons halfvrijstaande huis in Whitehall, Ohio – elk moment staat in Erguns geheugen gegrift. Het was 1978. Vier jaar later wilde onze vader zijn drie zoons niet meer kennen. Eenentwintig jaar later zagen we onze held nog één keer.

Schrijvers zeggen vaak dat hun boek een 'liefdewerk' is. Bij ons, Ergun en Emir Caner, is dat niet het geval. Het naar boven halen

en onder woorden brengen van onuitgesproken herinneringen, die nooit ver onder de oppervlakte liggen, is een moeizame en soms pijnlijke onderneming geweest. Dit boek is evenmin een afrekening met een 'slechte vader' of een 'buiten hangen van de vuile was'. Onze vader was een geweldige en oprechte man, een rots in de branding. Hij was in elk opzicht onze held: intelligent, hartelijk, liefhebbend, knap, vastberaden, een noeste werker en grappig. Hij schiep er geen genoegen in toen hij zijn zoons verstootte en ontferfde. Zijn hart brak. Maar gezien zijn opvattingen en de leer van de islam, kon hij niet anders. Op die dag in augustus 1999 toen onze vader bezweek aan kanker, werden we heel sterk bepaald bij de harde realiteit van religieuze systemen en onze relatie met Jezus Christus als onze Verlosser.

Nu u zich bent gaan verdiepen in de islam, de islamitische leer en zijn aanhangers, is het ons verlangen dat u oog krijgt voor de menselijke kant van religie, want in een religieuze context staat geloven vaak gelijk aan een totale verwerping van een cultuur, etnische afkomst, familie en vrienden. Om de hemelse heerlijkheid in Jezus Christus te vinden, hebben wij, de gebroeders Caner, onze vader verloren – onze aardse held – net als miljoenen anderen overal ter wereld.

Sinds 11 september 2001 hebben we hier in Amerika al op honderden bijeenkomsten, universiteiten, in kerken, op conventies en conferenties gesproken. Vaak zijn verslaggevers verbaasd over het feit dat onze vader ons heeft ontferfd. De achterliggende gedachte is dan: 'Waarom zou een verandering van godsdienst betekenen dat je je familie kwijtraakt? Godsdienst versterkt de familiebanden toch? Je ouders en je broers en zusters zijn toch het allerbelangrijkste?'

Die gedachtegang verraadt een postmoderne, geamerikaniseerde kijk op de wereld. Voor de overige 95 procent van de wereldbevolking betekent bekering tot Jezus Christus vaak afwijzing, onterving, verstoting, gevangenneming en zelfs de dood.

Waar die mentaliteit van ‘overtuigingen doen er niet toe’ niet wordt omarmd, lijkt de Amerikaanse houding nietszeggend. Op dit moment worden mannen en vrouwen geseld, gefolterd, gevangengezet, geslagen, toegetakeld en gebroken. Huizen worden in brand gestoken, gezinnen geëxecuteerd; en haat en wraakzucht eisen vele slachtoffers. Als u denkt dat foltering en moord vanwege het geloof in Jezus Christus iets uit het verleden is, dan vergist u zich deerlijk. Op tal van plaatsen op onze aardbol stroomt het bloed van christenen over straatkeien, zandwegen, geplaveide straatjes en betonnen gevangenisvloeren.

De genoemde gedachtegang van de media weerspiegelt ook de onjuiste veronderstelling dat alle godsdiensten gelijk zijn. Naar God toe gaan, als Hij bestaat, is dan net zoiets als naar Chicago gaan. Je kunt het vliegtuig nemen, de trein of de auto. Het maakt niet uit hoe je er komt (of welke godsdienst je aanhangt), als je er maar komt.

Deze houding weerspiegelt een verandering in de Amerikaanse cultuur die sterk wordt bepaald door tv-persoonlijkheden als Oprah Winfrey.

Voor degenen die deze syncretistische overtuiging zijn toegedaan, willen we duidelijk stellen dat wij niet ‘van godsdienst gewisseld’ zijn. Het bloed van Jezus Christus heeft ons gered. Wat met ons is gebeurd, was niet het werk van een religieus persoon, maar was Gods genadige verlossingswerk.

Wij zijn niet bijzonder godsdienstig. Wie naar ons kijkt, zal niet direct veronderstellen dat we samen dertig jaar gediend hebben als voorgangers, evangelisten en predikanten. Je zou niet denken dat we nu allebei hoogleraar in de theologie en kerkgeschiedenis zijn. We voldoen niet aan het stereotype van de predikant met zwarte stropdas, zwarte sokken en een zwart pak. Ergun Caner heeft al jaren een kaalgeschoren hoofd, draagt een geitensik en hanteert vooral een Afrikaans-Amerikaanse preekstijl. Emir Caner speelt regelmatig basketbal en tennis, ziet eruit

als een aspirant-lid van een studentenvereniging en heeft bijna elke belangrijke datum in de kerkgeschiedenis uit zijn hoofd geleerd. We passen geen van beiden in het profiel van ‘godsdienstige’ mensen, maar we zijn bekleed met de gerechtigheid van Christus. In het christendom gaat het niet om religie, maar om een relatie met de Verlosser.

Laat het duidelijk zijn dat een orthodox, bijbels christendom het bestaan van waarheid veronderstelt. Dat betekent dat er ook dwaling bestaat, en twee aanspraken op de waarheid die elkaar tegenspreken, kunnen niet allebei waar zijn. Dit is het geval bij de islam en het christendom. Of de islam heeft gelijk als hij zegt: ‘Er is maar één God, Allah, en Mohammed is zijn profeet’, of het christendom heeft gelijk als Jezus zegt: ‘Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij’ (Joh. 14:6). Ze kunnen niet allebei gelijk hebben.

In openbare debatten en forums hebben moslims vaak de persoonlijk aangrijpende vraag gesteld: ‘Is het niet zo dat jullie de banden met je vader hebben verbroken, toen jullie de leer van de Koran de rug toekeerden?’ Misschien hebben ze gelijk. Noch wij, Ergun en Emir, noch onze broer Erdem (Mark) wilden de relatie met onze vader verbreken, maar we waren ons bewust van de consequenties die het volgen van Jezus Christus met zich meebrengt. Misschien hebben we ons in die zin inderdaad van onze vader afgekeerd. Maar de aanvaarding van het eeuwige leven in Jezus Christus onze Heer gaat vaak gepaard met de pijnlijke verbreking van persoonlijke banden. Sommigen onder u zullen dit soort afwijzing uit ervaring kennen. Wij begrijpen wat u doormaakt.

VERLOSSING VOOR DE GEBROEDERS CANER

Onze vader Acar leerde moeder kennen in Zweden, waar hij aan de universiteit studeerde. Ze werden verliefd, trouwden en

kregen in Stockholm hun eerste twee zoons, Ergun en Erdem. Daarna emigreerden vader en moeder naar Amerika, het land van de onbegrensde mogelijkheden. Emir werd geboren toen we eenmaal in Ohio woonden.

De onderlinge culturele verschillen waren zo groot, dat het huwelijk van meet af aan gedoemd was te mislukken. Onze moeder was enig kind, groeide op in Stockholm en studeerde in verschillende Europese steden. Toen ze twintig was, had ze al aan de Sorbonne in Parijs gestudeerd en over de hele wereld gereisd. Vader was van eenvoudiger komaf. Als jongste van het gezin had hij alles wat hij bezat zelf verdiend en kende hij niets anders dan de islamitische cultuur. Hun opvattingen over het huwelijk botsten duidelijk met elkaar.

De scheiding, die definitief werd in Amerika, was pijnlijk. Zoals bij de meeste scheidingen, dienden de kinderen als menselijke ‘touwen’ in het getouwtrek tussen de ouders. Er ontstond een bezoekschema waardoor we de ene keer in Gahanna en de andere keer in Columbus woonden, in het midden van Ohio. Maar zelfs na de hartverscheurende ervaring van een scheiding kwam het voor ons als een schok toen onze vader ons verstootte.

Op de middelbare school was Ergun een doodgewone jongeman, zij het dat hij een vroom moslim was. Zelfs tijdens de scheiding hadden onze ouders onze opvoeding in de moskee gehandhaafd. Elk weekend gingen we naar Broad Street in Columbus, Ohio, waar onze vader betrokken was geweest bij de oprichting van de Islamic Foundation. De moskee in Toledo was te ver rijden; dus werd het Foundation Center gesticht. Vader deed af en toe de oproep tot gebed.

We deden onze *rakats* (dagelijkse gebeden) en we vierden de ramadan. We lazen regelmatig in de Koran en de Hadith. In alle opzichten waren we vrome, serieuze moslims. Maar onze vroomheid was geen daad van liefde, maar van angst. Geen enkele moslim heeft zekerheid voor de eeuwigheid. Elke moslim

vreest de weegschaal der gerechtigheid, waarin zijn goede daden worden afgewogen tegen zijn slechte. We leerden dat het christendom en de islam tegenover elkaar stonden wegens een eeuwenoud conflict dat terugging tot de kruistochten, toen de moslims bij duizenden werden afgeslacht.

Maar door die geschiedenis liet Jerry Tackett zich niet tegenhouden. Jerry, Erguns beste vriend op de middelbare school, was de zoon van een predikant en actief lid van de Stelzer Road Baptist Church. Jerry kende niet de hele geschiedenis. Hij vertelde Ergun eenvoudig dat Jezus van hem hield en nodigde hem uit voor een serie opwekkingsdiensten. De baptistengemeente was totaal anders dan wat Ergun verwachtte. De mensen waren hartelijk. Ze lachten hem niet uit als hij struikelde over de woorden van de liederen. Ze hielden van hem, ondanks zijn afwachtende houding – hun liefde bracht hem zelfs bij het kruis.

Toen Ergun hoorde van de reddende genade van Jezus Christus, besefte hij dat de islam er op één fundamenteel punt naast zat: Jezus kon onmogelijk een profeet zijn geweest, zoals de islam leerde. Jezus werd gearresteerd en gevangengezet op grond van een dubbele aanklacht: de Romeinen hielden Hem vast wegens oproer, en de joodse leiders veroordeelden Hem wegens godslastering, omdat Hij beweerde God te zijn. Als verklaring voor de opstandingsverhalen leert de islam dat niet Jezus maar Judas werd gekruisigd, waardoor het mogelijk was dat Jezus drie dagen later verscheen. Maar zelfs die misleidende informatie gaat niet in op de kern van de zaak, namelijk het vraagstuk van Jezus' godheid. Zelfs historische bronnen buiten de Bijbel geven aan dat Jezus beweerde God te zijn – een daad van godslastering, waarop de doodstraf stond.

Om met de christelijke filosoof C.S. Lewis te spreken: als Jezus beweerde God te zijn, kon Hij geen profeet zijn. Wellicht was Hij waanzinnig, zoals mensen die op straat zwerven in de veronderstelling dat ze goddelijk zijn. Maar als Hij waanzinnig

was, kon Hij geen profeet van Allah zijn. Wellicht was Hij een oplichter en misleidde Hij de mensen, maar een bedrieger en een charlatan kan geen profeet van Allah zijn. Ergun zag zich voor één andere optie gesteld, namelijk dat Jezus was Wie Hij zei: Immanuël, God met ons.

Tijdens de opwekkingsdienst op die bewuste avond was de overtuigingskracht van de Heilige Geest voelbaar. De volgende dag, een vrijdag, keerde Ergun als een nieuwe schepping terug naar het islamitisch centrum, bevrijd van de angst voor Allah's weegschaal door de genade en de verzoening van Jezus. Hij dacht dat andere moslims ook wel vrij van angst wilden zijn. Maar dat was niet het geval.

Erguns broers luisterden echter wel. Erdem aanvaardde Jezus in de kelder van hun huis. Het jaar erop nodigde Ergun Emir uit voor een opwekkingsdienst. Daar hoorde Emir voor het eerst in zijn leven dat God hem liefhad en een persoonlijke relatie met hem wilde. Hij was al eens in een kerk geweest, maar voor zover hij zich kon herinneren, was dit de eerste keer dat hij een predikant open en eerlijk hoorde spreken over de exclusiviteit van het evangelie. Alleen door het bloed dat Jezus aan het kruis vergoot, kan een mens worden gered. Maar de predikant sprak ook vol bewogenheid over Gods verlangen om iedereen te redden. Hoewel er maar één weg was, lag die weg open voor iedereen die wilde geloven. Op 4 november 1982 werd Emir opnieuw geboren.

In 1982 wijdde Ergun zich aan de bediening van het evangelie. Pas zeventien jaar later zou hij zijn vader weerzien. Acar verbrak alle banden met zijn zoons, al had het veel erger kunnen zijn. Volgens hadith 9:57 hadden wij alle drie gedood moeten worden.

TRAGIEK EN TOEWIJDING

Zeventien jaar later werden wij, de gebroeders Caner, herenigd met onze vader, vier dagen voor zijn dood. Zijn tweede

vrouw had hem overgehaald om ons te ontvangen, en vol hoop kwamen we samen van over het hele land. Erdem was inmiddels getrouwd en had een zoon die Anthony heette. Hij was een succesvol effectenmakelaar en was nog steeds actief in zijn kerk. Emir was gepromoveerd en doceerde aan het Southeastern Seminary in North Carolina. Ergun was in 1994 met Jill Morris getrouwd en had een zoontje van vier maanden dat Braxton Paige heette. Ergun en Emir hadden gewerkt als pastoraal werker en predikant. Ergun was nog bezig met zijn proefschrift, maar verder waren ze klaar met hun opleiding.

Toen we met zijn drieën ons vaders huis binnenstapten, gingen onze gedachten terug naar die lang vervlogen dag op het voetbalveld. Wij waren de drie zoons van Acar Mehmet Caner, onze held. In onze cultuur is het een belangrijke overgangsrite om je zoon in de handen van je vader te leggen. Toen Ergun dat deed, stonden de tranen in zijn ogen. Zeventien jaar na zijn verstoting zagen Ergun en zijn vader elkaar nog een laatste keer.

Gedurende ons samenzijn spraken we over koetjes en kalfjes. Ergun werd voorgesteld aan zijn twee halfzusters, die hij nog nooit had ontmoet. Er waren ook mannen van de moskee; een aantal van hen had de broers in hun jeugd nog onderwezen. We zwegen allemaal over het duidelijke en onvermijdelijke onderwerp: onze vader was stervende – het was slechtst een kwestie van tijd.

We zouden het verhaal graag besluiten met een sterfbedbeking, maar het liep anders. Onze moeder beleed haar geloof in 1991 en onze grootmoeder deed hetzelfde in 1995. Maar onze vader heeft Christus nooit als Heer aanvaard. Voor zover wij weten, is hij de eeuwigheid ingegaan zonder Christus.

Bij het schrijven van deze woorden komen er weer tranen.

De gebeurtenissen van 11 september brachten een landelijke discussie op gang, maar sommige punten die aan de orde komen, zijn voor ons niet nieuw. Sinds 1982 prediken wij en informeren

wij mensen over de islam en delen we met anderen het verlangen van ons hart: dat de 1,2 miljard moslims die Jezus nodig hebben, zullen worden gered. Voorheen klopten predikanten die ons in hun kerk lieten spreken ons na afloop op de schouders en zeiden dan dat deze wereldgodsdienst hun erg fascinerend leek.

Nadat er bij de aanslag op het World Trade Center duizenden mensen waren weggevaagd, begon men te luisteren.

Maar denk alstublieft niet dat dit een smaadschrift tegen een wereldgodsdienst is. Wij willen dat christenen de islam beter begrijpen en doeltreffender getuigen van Christus zijn. Het eerste, omdat het onze geschiedenis en ons verleden is. Het tweede, omdat we het zo graag hadden willen zijn voor onze vader... onze held.

DANKWOORD

Verscheidene gidsen op onze christelijke pelgrimsreis hebben onze bedieningen en dit boek mogelijk gemaakt:

- Mark Erdem Caner, onze wijze broer
- Jerry Tackett, die Ergun tot het geloof in Jezus Christus heeft geleid
- Clarence Miller, die Emir tot het geloof heeft geleid, ons heeft gedoopt en ons onze eerste preken liet houden in de Stelzer Road Baptist Church in Columbus, Ohio
- Brian Grable, die van Ergun een discipel maakte zonder dat hij er erg in had
- Roger Williams, die Ergun leerde hoe je een gemeente leidt
- David Eppling, hét voorbeeld van een herder en vriend
- Jim en Monica Hunt, die ons altijd hebben begeleid in ons geestelijk leven
- Dr. Paige en dr. Dorothy Patterson, die ons intellectuele en geestelijke instrumenten hebben aangereikt voor de bediening en die als ouders voor ons waren
- Dr. Mac Brunson, Erguns predikant en vriend
- Dr. Richard Wells, het Criswell College en het Southeastern Baptist Theological Seminary, die ons beiden de tijd hebben gegend om het boek te voltooiën
- Allen die ons op hun preekstoel hebben laten staan om het onfeilbare Woord van God en Christus alleen als Heer en Verlosser te prediken

- Erguns vrouw Jill: je bent meer dan de moeder van onze zoon Braxton – je bent mijn hart. *Jag älskar dig.*
- Emirs vrouw Hana: mijn grootste bron van kracht en inspiratie. *Miluji te.*

WOORD VOORAF

HUIVERINGWEKKENDE WOORDEN IN EEN ANGSTAANJAGENDE WERELD

Het flikkerende tv-beeld is onwerkelijk. Een duidelijk opgetogen sjeik Osama Bin Laden rust uit na een maaltijd. Hij is te gast bij een bondgenoot in het Afghaanse Kandahar. Bin Laden zinspeelt op zijn centrale rol in de planning en uitvoering van de vliegtuigkapingen en aanslagen die de wereld schokten. Aangaande het lot van een van de bereidwillige martelaren van die operatie haalt Bin Laden de Hadith¹ aan:

Ik had de opdracht ontvangen tegen de mensen te strijden totdat ze zeggen dat er geen god is dan Allah, en zijn profeet Mohammed.

Sommige mensen vragen misschien: Waarom wilt u tegen ons strijden?

Er is een verband tussen hen die zeggen: Ik geloof in één god en Mohammed is zijn profeet, en hen die niet [... onverstaa- baar...]

Zij die niet de ware fiqh [jurisprudentie] volgen. De fiqh van Mohammed, de ware fiqh. Zij slikken datgene wat gezegd wordt voor zoete koek.

Met genoeg weidt hij dan uit over aanwijzingen dat de aanslagen de islam wereldwijd onder de aandacht hebben gebracht

en mogelijk een mijlpaal vormen in de recente islamitische ‘evangelisatie’:

Die jongeren die de operaties uitvoerden, aanvaardden geen fiqh in populaire zin, maar zij aanvaardden de fiqh die door de profeet Mohammed is gebracht. Die jonge mannen [... onverstaanbaar...] zeiden in daden, in New York en Washington, woorden die alle toespraken overal ter wereld overschaduwden. Hun woorden worden begrepen door zowel Arabieren als niet-Arabieren – zelfs door Chinezen. Het gaat uit boven alles wat de media zeggen. Volgens berichten waren in Holland, in een van de centra, de mensen die de islam aanvaardden in de dagen na de operaties talrijker dan de mensen die in de afgelopen elf jaar de islam hadden aanvaard. Op de islamitische radio hoorde ik een eigenaar van een school in Amerika zeggen: ‘Er zijn zoveel mensen die over de islam willen leren, dat we de vraag naar islamitische boeken niet kunnen bijhouden.’ Door deze gebeurtenis zijn mensen gaan nadenken [over de ware islam], wat de islam zeer ten goede komt.

Hij sprak over zijn schatting van het aantal slachtoffers en de tijd die verstreek tussen de twee inslagen. Beide zaken deden hem zichtbaar genoeg:

[... onverstaanbaar...] we hadden vooraf berekend hoeveel slachtoffers er onder de vijand zouden vallen, aan de hand van de positie van de toren. We berekenden dat er drie of vier etages geraakt zouden worden. Ik was het meest optimistisch van iedereen [... onverstaanbaar...] op grond van mijn ervaring op dit gebied dacht ik dat het vuur van de brandstof in het vliegtuig het ijzeren geraamte van het gebouw zou doen smelten en dat alleen het getroffen gedeelte en alle verdie-

pingen daarboven zouden instorten. Daar hoopten we op
– meer niet.

Het verschil tussen de eerste en de tweede inslag was twintig
minuten. En het verschil tussen het eerste vliegtuig en het
vliegtuig dat het Pentagon trof, was een uur.²

Hij sprak over zijn voornemen om ‘Amerika uit zijn grotten
te trekken’ en besloot de op videoband vastgelegde bijeenkomst
met een huiveringwekkend gedicht:

Ik getuig dat zij tegen het scherpe lemmet
In het aangezicht van vele moeiten altijd verenigd ston-
den. . .
Als de duisternis over ons komt en een scherpe tand ons
bijt,
Zeg ik. . .
‘Onze huizen zijn gedrenkt in bloed en de tiran
Beweegt zich vrij in onze huizen.’ . . .
En van het slagveld verdween
De blikkering van zwaarden en de paarden. . .
En boven klaaglijke klanken
Horen wij het slaan van de trom en slagwerk. . .
Zij bestormen zijn forten
En schreeuwen: ‘Nooit zullen wij onze aanvallen staken
Tenzij u onze landen bevrijdt.’

In de landen die op 11 september 2001 burgers verloren, en
vooral in de Verenigde Staten, hoorden de mensen de stem van
het terrorisme. Velen, vooral in de media, zagen de videoband
als het onweerlegbare bewijs dat Bin Laden een leidinggevende
rol speelde in de hele onderneming. Bin Ladens islamitische
pleitbezorgers, die drie maanden voor het oog van de camera

hadden staan schreeuwen om bewijs, werd de mond gesnoerd. Voor mensen die niet bekend zijn met de Koran en Hadith was de band een schok. Voor degenen onder ons die deze grondslagen van het islamitisch geloof kennen, was het een droevige bevestiging van wat we al vermoedden.

Tijdens de eerste maanden na de aanslagen werden wij, de auteurs, naar de frontlinies geduwd in een oorlog van woorden en beelden die om de voorrang streden. Wij, die hadden geleerd om de islam na te volgen en ieder woord van de Koran en Hadith te gehoorzamen, moesten nu opeens fabeltjes en geruchten ontzenuwen, vooral met betrekking tot de islamitische theologie en het begrip jihad.

Aanvankelijk kwam de felste kritiek uit christelijke hoek, waar velen niet geloofden dat wij de protocollen van de jihad begrepen en de opvattingen aangaande de eeuwige toekomst van een islamitisch martelaar.

Dat was voordat de videoband van Osama Bin Laden openbaar werd.

Bin Laden vertelde over de 'golven' van jihad waarvan wij hadden gesproken. Hij haalde de Hadith overvloedig aan. Hij noemde de aanslagen een gewonnen slag voor de *fatwa* (verklaring van jihad) die twee jaar eerder was getekend en in feite neerkwam op een oorlogsverklaring aan het Westen. Hij sprak over de universele oproep tot jihad en de plicht om te strijden.

Na het vrijgeven van de videobanden werd ons leven en dat van onze gezinnen een aanschakeling van interviews, preken en lezingen in afgeladen zalen, waarna we ook nog talloze e-mailberichten te beantwoorden hadden. Dagen achtereen zaten we in een achtbaan van luchthavens, krappe vliegtuigen, conferenties en retourvluchten. En we hadden ook nog ons werk: Emir doceerde fulltime aan het Southeastern Baptist Theological Seminary in Wake Forest (North Carolina) en Ergun doceerde fulltime aan het Criswell College in Dallas (Texas).

In onze ‘vrije tijd’ schreven we dit boek. We waren al enige tijd in gesprek met onze uitgever over een dergelijk project, maar door de tragedie van 11 september kreeg de zaak opeens haast. Iedereen die betrokken was bij de redactie en publicatie van dit werk, vond dat het zo spoedig mogelijk moest verschijnen. Dus elke avond, als onze vrouw en kinderen op bed lagen, zaten wij te typen... en te typen... en dingen te veranderen... en weer te typen.

Dit boek is geen wetenschappelijke verhandeling, maar een gemakkelijk te begrijpen panoramisch overzicht van de islam, waarin wordt uitgelegd wat moslims beweegt, wat ze geloven en wat de historische achtergrond van hun godsdienst is. Het is bedoeld als een handleiding en bemoediging voor iedereen die een effectiever getuige wil zijn onder moslims.

Het boek dat u nu in handen hebt, is uniek, in zoverre dat het is geschreven door twee hoogleraren in de theologie en kerkgeschiedenis, die bovendien broers en voormalige moslims zijn. We hebben een heleboel informatie zo gepresenteerd dat voorkennis van de islam niet nodig is. Arabische termen worden verklaard. Het boek behandelt alle hoofdpunten, maar is tegelijkertijd beknopt en expliciet gericht op christenen die ons verlangen delen om 1,2 miljard moslims te bereiken met het evangelie van Jezus Christus.

Een paar waarschuwingen vooraf: Ten eerste moet u bedenken dat dit een handleiding met bronverwijzingen is en geen systematische theologie van de islam. We hebben echter tal van eindnoten en leessuggesties opgenomen. Ten tweede zijn alle Arabische termen weergegeven in het Romeinse alfabet, in plaats van het Arabische. Voor zover de transcriptie afwijkt van wat in andere bronnen te vinden is, komt dat door het ontbreken van officiële regels voor de transcriptie van het Arabisch. In het gunstigste geval zal een fonetische weergave onnauwkeurig zijn.

Ten derde hebben we bewust gekozen voor een informele

schrijfstijl, het literaire equivalent van een college: nauwkeurig maar niet pedant.

Toen dit boek ter perse ging, werd onze inschatting van islamitische aangelegenheden nog eens bevestigd. Op dinsdag 18 december 2001 zonden de wereldmedia vanuit Jeruzalem een schokkende toespraak uit van wijlen de voorzitter van de Palestijnse Autoriteit, Yasser Arafat. Hij vertelde over een Palestijnse jongeman in de Gazastrook, die was omgekomen tijdens een vuurgevecht met Israëlische strijdkrachten. Arafat sprak hartstochtelijk over zijn strijd tegen Israël en riep de Palestijnen op om deze jongere te zien als een voorbeeld van een Palestijnse islamitische martelaar. Arafat verklaarde zich bereid zeventig Palestijnen op te offeren om de dood van één Israëli zeker te stellen. De toespraak werd verscheidene keren uitgezonden op de Palestijnse radio:

Wij zullen het Heilige Land verdedigen met ons bloed en met onze geest. Wij dragen niet alleen een uniform; we zijn allemaal militairen. We zijn allemaal martelaren in het paradijs.

Op dat moment, aldus de *World Tribune*, riep de menigte in koor dat miljoenen Palestijnen bereid waren om als martelaren naar Jeruzalem te marcheren.³

Deze huiveringwekkende woorden vertegenwoordigen een standpunt dat wijder verbreid is dan de meeste niet-moslims willen geloven.

In de tweede soera, of hoofdstuk, van de Koran (Al-Baqarah) staan twee verzen die schril tegen elkaar afsteken. Eerst spoort Allah de moslim als volgt aan: 'Bestrijdt hen tot er geen vervolging meer is en de godsdienst aan Allah toebehoort' (2:193). Maar verderop zegt Allah tegen Mohammed dat hij de godsdienst niet met geweld moet opleggen, want 'er is geen dwang in de godsdienst' (2:256).

Laat de moslimwereld geleid mogen worden door leiders die de tweede vermaning ter harte willen nemen. En laat onze kerken vol mogen zijn van een vrijmoedig en genadig getuigenis van de wederkerende Christus, ‘welke te zijner tijd de zalige en enige Heerser zal doen aanschouwen, de Koning der koningen en de Here der heren’ (1 Tim. 6:15).

NOTEN

1. Alle transcriptiecitaten komen uit de videoband die in december 2001 werd vrijgegeven door de Amerikaanse regering. De transcriptie en annotaties zijn onafhankelijk vervaardigd door George Michael, vertaler, Diplomatic Language Services, en dr. Kassem M. Wahba, coördinator Arabisch, School of Advanced International Studies, Johns Hopkins University. Michael en Wahba werkten samen aan de vertaling en vergeleken het resultaat met vertalingen van de overheid. De vertalingen weken niet wezenlijk van elkaar af.
2. Van de tweede bijeenkomst op de band. Hoeveel tijd er tussen de bijeenkomsten zit, is niet bekend.
3. *World Tribune*, Washington, D.C., 19 december 2001, A1.